

Паёми мавлудии

Патриархи Маскав ва тамоми Рус КИРИЛЛ

**ба кашишҳои олимартаба, кашишҳо, диаконҳо, роҳибон
ва тамоми фарзандони боимони Калисои Православии Рус**

**Дилдодагони Худованд кашишҳои олимартаба,
кашишҳо ва диаконҳои порсо, роҳибон ва роҳибаҳои маъсум,
бародарон ва хоҳарони арҷманд!**

Якҷоя шуморо бо иди бузурги Мавлуди Масеҳ: ҷашни тавлиди тани Худованд ва Начотбахши мо Исои Масеҳ аз Рӯҳи Қудсӣ ва Дӯшизаи Пок Марям самимона табрик менамоем. Акнун мо ҳамаи одамонро даъват менамоем, то ҳамроҳи Калисои Холиқу Офаридгорро бо ин суханон мадҳ кунанд: «*Сароед барои Худованди тамоми замин*» (матлаи суруди 1-уми маросими Мавлуди Масеҳ).

Дӯстдори офаридаи Худ – Худованди Нек Яккаписараш – Масеҳи деринтизорро мефиритад, то Ё кори начоти моро анҷом диҳад. Писари Худованд, *ки дар оғӯши Падар аст* (Юҳ. 1, 18), Писари Башарият мешавад ва ба дунёи мо меояд, то моро бо хуни Худ аз гуноҳ раҳо созад ва то неши марг дигар инсонро ба ҳарос наафканад.

Мо медонем, ки сеҳргарони ба Масеҳ таъзимкунанда ба Ё ҳадя карданд. Чӣ гуна ҳадяе мо метавонем ба Омӯзгори Худовандӣ кунем? Онеро, ки Худи Ё аз мо мехоҳад: «*Бидеҳ дилатро ба ман, ва ҷашмони ту роҳҳои маро наззора хоҳанд кард*» (Масал. 23, 26). Чӣ маъние дорад дил додан? Дил – ин самбули зиндагист. Агар он аз таппидан бозмонад, инсон мемирад. Дил додан ба Худованд – маъноӣ ба Ё ато кардани зиндагии худро дорад. Ин ато аз мо даст кашиданро аз тамоми чизе, ки мо дорем, тақозо намекунад. Аз мо хоста мешавад, ки фақат аз дил чизеро берун кунем, ки барои ҳузури Худовандӣ дар он ҳалал ворид месозад. Вақте тамоми андешаҳои мо танҳо ба «ман»-и худӣ банд мешавад, вақте ки дар дил барои наздикон ҷой нест, онгоҳ барои Худованд ҳам дар он ҷо намемонад. Ҳузури наздикон дар дил, пеш аз ҳама, ба қобилияти мо ба ҳамдардӣ ба инсонии дигар ва воқуниши шафқатомез ба он дард вобастагӣ дорад.

Худованд аз мо *наззораи роҳҳои Ёро* талаб дорад. Наззораи роҳҳои Худовандӣ – маъноӣ дидани ҳузури Худовандро дар зиндагии худ ва дар таърихи башарӣ дорад: дидани зуҳури ҳам меҳри Худовандӣ ва ҳам ғазоби одилонаи Ёро.

Соли сипаришуда дар зиндагии мардуми мо саршори хотирот аз рӯйдодҳои ғочаомези асри ХХ ва оғози фишорҳо бар имон буд. Мо

корномаи навшаҳидону пайравонеро ба ёд овардем, ки садоқати худро ба Масеҳ бо камоли мардонагӣ баён доштаанд. Аммо ҳатто дар ҳамин замони барои кишвари мо вазнин Худованд бароямон меҳри Худро арзонӣ дошт: пас аз танаффуси иҷбории дусадсола Ускуфӣ дар сарзамини Рус барқарор шуд, ва Калисо дар тӯли солиёни сангини озмоишҳо дар шахси рӯхонӣ Тихон, ки Имоми қоим интиҳоб шуд, кашиши хирадманду далерро ба даст овард, ки бо ниёишҳои пайгиروнаи ӯ дар назди арши Офаридгори Мутаъол Калисо ва мардуми мо тавонистанд озмоишҳои сахтеро сипарӣ кунанд.

Ҳоло мо даврони хоссаеро аз сар мегузаронем: ғамҳо дунёро тарк накардаанд, ҳар рӯз мо *ҷангҳо ва овозаи ҷангҳоро мешунавем* (Мат. 24, 6). Аммо ин қадар муҳаббати Худовандӣ бар чинси инсонӣ мерезад! Дунё бар рағми неруҳои бадӣ мавҷуд асту меҳри инсонӣ, арзишҳои хонаводагӣ – ба рағми батамом харобасозӣ, куфргӯӣ ва таҳриф кардани онҳо. Эътиқод ба Худо дар қалбҳои аксари одамон зинда аст. Ва Калисои мо, сарфи назар аз таъқиботи даҳсолаҳои гузашта ва фишангҳои роҳандозишудаи беобрӯ кардани он дар замони ҳозира, чойгоҳи дидор бо Масеҳ буд ва ҳамеша ҳамчунон боқӣ хоҳад монд.

Бар он бовар ҳастем, ки мардумони Руси таърихӣ озмоишҳои имрӯзаро ҳам сипарӣ карда, ваҳдати маънавии худро ҳифз ва таҷдид менамоянд, аз лиҳози моддӣ шукуфон ва аз лиҳози иҷтимоӣ накуҳол мегарданд.

Мавлуди Масеҳ рӯйдоди марказии таърихи башарият аст. Одамон ҳамеша дар ҷустуҷӯи Худованд буданд, аммо Офаридгор бо камоли бароямон имконпазир Худро – Худованди Сегонаро – барои бани башар танҳо тавассути таҷассуми Писари Ягонааш кушодааст. Ӯ ба замини гунаҳолуд меояд, то одамонро лоиқи писанди Падари Самовотӣ гардонад ва пояи мустаҳкамаи осоишро гузошта, васият кунад: «*Осоиштагиро ба шумо боқӣ мегузорам, осоиштагии Худро ба шумо медиҳам*» (Юх. 14, 27).

Бигзор ин сол барои мардуми мо, барои мардумони Руси таърихӣ ва тамоми мардумони замин соли осудагӣ ва саодат бошад. Бигзор Худованди кӯдаки дар Байтуллаҳм зодашуда бароямон ёрӣ диҳад, то ба ба умеде, ки бар харос пирӯз мегардад, ноил гардем ва ба воситаи имон неруеро эҳсос намоем, ки зиндагии инсониро ба муҳаббати Худовандӣ табдил медиҳад.

Омин.

ПАТРИАРХИ МАСКАВ ВА ТАМОМИ РУС

Мавлуди Масеҳ

Соли 2017/2018.

Маскав